

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Y. S.**, narozen X, státní příslušnost U., toho času pobytem ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 12. 8. 2013, č.j. KRPA-151989/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 12. 8. 2013 č.j. KRPA-151989/ČJ-2013-000022, se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 12. 8. 2013, č.j. KRPA-151989/ČJ-2013-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 4. 2013 podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o 60 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že napadené rozhodnutí vydal v rozporu s § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu,

ve znění pozdějších předpisů. V neposlední řadě měl žalovaný porušit článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Žalobce nepovažuje za dostatečně odůvodněné vztahy mezi skutkovými zjištěními, úvahami při hodnocení důkazů a učiněnými závěry žalovaného. Vzhledem k závažnosti institutu se měl podle žalobce žalovaný více věnovat odůvodnění rozhodnutí. Dle jeho názoru trpí přílišnou obecností, když pouze odkazuje na minulé jednání žalobce a dále na zákon o pobytu cizinců a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Otázkou, kterou dle žalobce žalovaný zcela pominul je možná proveditelnost správního vyhoštění v prodloužené době zajištění. Tuto námitku žalobce opírá m.j. o usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010 - 150, v němž bylo vysloveno stanovisko, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince všemi možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Žalobce na podporu svých tvrzení zmiňuje také rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2013 č.j. 9 As 169/2012 - 36, ve kterém NSS podobně jako ve výše zmíněném usnesení konstatoval: „*správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné.*“

Nedostatečné posouzení překážek probíhajícího řízení vidí žalobce zejména v absenci dotazu na pravděpodobnou délku řízení směřujícího ke Krajskému soudu v Praze, k němuž žalobce podal žalobu napadající rozhodnutí správního orgánu v řízení o mezinárodní ochraně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že k prodloužení zajištění cizince přistoupil na základě zjištěného stavu věci, o kterém nebylo důvodných pochybností dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný je toho názoru, že při rozhodování shledal naplnění podmínky daného ustanovení. Na závěr, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění, odkázal na odůvodnění rozhodnutí, kde jasně poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání napadeného rozhodnutí. Doplnil, že správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, avšak v této věci vyvstala objektivní překážka, a to vedené řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný poukázal na znění § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, o vykonatelnosti rozhodnutí správního vyhoštění, a na § 32 odst. 3 zákona o azylu upravující odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně.

Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť ze spisu vyplývá, že žalobce podal v době, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla příslušným orgánem dle § 16 písm. f) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podal žalobce žalobu, která má odkladný účinek. Z gramatického výkladu uvedených ustanovení a uvedeného skutkového stavu žalovaný dovodil, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí vykonatelné. Z tohoto důvodu přistoupil žalovaný k prodloužení doby zajištění, neboť dle jeho názoru bude výkon správního vyhoštění v prodloužené lhůtě realizovatelný.

Žalovaný je přesvědčen o tom, že svými úkony naplnil dikci článku 15 Směrnice ES 2008/115, když s náležitou pečlivostí učinil veškeré úkony směřující k vyhoštění. Za poslední překážku označil řízení o mezinárodní ochraně, o kterém rozhoduje soud do jehož pravomoci nemůže zasáhnout, stejně jako nemůže předjímat jeho závěry. To ovšem žalobci nebránilo v posouzení, zda překážka řízení o mezinárodní ochraně bude moci být v průběhu prodloužené doby zajištění překonána. Oporou pro svůj závěr našel v § 56 odst. 3 zákona č.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), které předepisuje správním soudům, aby návrhy ve věci mezinárodní ochrany byly vyřizovány přednostně.

Žalovaný tedy nesouhlasí s námitkou řádného neodůvodnění rozhodnutí, respektive s výtkou, že by se ve svém rozhodování řídil nereálnou úvahou o možnosti vycestování žalobce ve stanovené době. Dle jeho názoru existuje reálný předpoklad, že krajský soud rozhodne ve lhůtě, která byla stanovena napadeným rozhodnutím. Přidává také citaci z rozhodnutí NSS ze dne 21. 2. 2013 č.j. 9 As 169/2012 – 36, kdy NSS uvedl: *„Zcela jistě lze souhlasit s tím, že skutečnost, že věci mezinárodní ochrany jsou správními soudy projednávány a rozhodovány přednostně, má pro nynější věc význam.“*

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhl projednání věci při ústním jednání a žalovaný s tímto postupem souhlasil. Soud tak má za to, že s takovýmto postupem účastníci řízení souhlasí. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 17. 4. 2013 kontrolován v bufetu ve stanici metra Roztyly hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Při kontrole vzniklo podezření, že žalobcem předložený doklad totožnosti je padělkem a z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a převezen na Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy. Dne 18. 4. 2013 bylo po zjištění skutečné identity žalobce vydáno pod č.j. KRPA-151989/ČJ-2013-000022 rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Dne 10. 5. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. KRPA-151989/ČJ-2013-000022, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 společně s § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona o pobytu cizinců, uložil správní vyhoštění. Dobu po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie stanovil žalovaný na čtyři roky.

Ve dnech 9. 5. 2013, 27. 5. 2013, 10. 6. 2013, 24. 6. 2013, 8. 7. 2013, 23. 7. 2013, 7. 8. 2013 byla provedena šetření: lustrací v informačních systémech, vlastního šetření, sdělení zařízení pro zajištění cizinců, odboru azylové a migrační politiky a nevládních organizací. Z těchto nebyly v žádném z případů zjištěny nové informace, které by vedly k ukončení zajištění žalobce.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 15. 5. 2013 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, která byla dne 10. 6. 2013 Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky jako zjevně neodůvodněná zamítnuta v souladu s § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Dne 20. 6. 2013 byla žalobcem proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra podána ke Krajskému soudu v Praze správní žaloba s odkladným účinkem, o které dosud nebylo rozhodnuto.

Dne 11. 7. 2013 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-151989/ČJ-2013-000022, kterým byla doba žalobcova zajištění prodloužena od 30 dnů.

Jak bylo výše uvedeno dne 12. 8. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že do současné doby se i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nepodařilo toto realizovat. Konstatoval, že realizace správního vyhoštění nemůže být vykonána pro objektivní překážku, a to že nebylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. Doplnil, že vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, respektive ve věci mezinárodní ochrany, je pro správní orgán závazné. Poukázal

také na § 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož v období, kdy je na cizince pohlíženo jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany, se na tohoto cizince nevztahuje působnost uvedeného zákona a není tedy možné realizovat správní vyhoštění z území České republiky. Byl proto povinen postupovat analogicky dle § 119 odst. 6 téhož zákona, podle něhož se staví výkon správního vyhoštění. Po přezkoumání podmínek zajištění dospěl žalovaný k opětovnému závěru, že nadále existuje nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti. V této souvislosti odkázal zejména na provedená šetření, ale zohlednil také absenci návrhů či tvrzení, které by uplatňoval žalobce.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby zajištění o 60 dnů, podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje prodloužení doby zajištění, je-li to nezbytné k pokračování výkonu správního vyhoštění.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost však sama o sobě není překážkou pro zajištění cizince, což vyplývá z § 124a zákona o pobytu cizinců. Je zřejmé, že prodloužit dobu zajištění, lze jen za podmínky, že již bylo rozhodnuto o samotném zajištění cizince. Proto je soud toho názoru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebrání v tom, aby správní orgán rozhodl o prodloužení zajištění.

Je třeba připomenout, že výkon správního vyhoštění je možný pouze při splnění předpokladu, kterým je vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru soudu žalovaný správně odkázal na znění § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se:

- a) mezinárodní ochrana neuděluje,
- b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,
- c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo
- d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá,

jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.

S odkazem na znění tohoto ustanovení žalovaný konstatoval překážku k realizaci správního vyhoštění a vyvrátil, že došlo z jeho strany k průtahům při realizaci vyhoštění.

Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu: „*institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>]. Z judikatury Evropského soudu pro lidská

práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na který poukazuje i žalobce v žalobě. K této námitce soud uvádí, že podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113, <http://echr.coe.int>). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvalého zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75, <http://echr.coe.int>).

Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze dovodit, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu. Na druhou stranu zdůrazňuje, že řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze.

Klíčovou otázkou, kterou musí soud posoudit v tomto případě, je, zda v daném případě žalovaný správně zhodnotil, zda bylo možné reálně předpokládat, že překážka, která bránila výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, odpadne v průběhu prodloužené doby zajištění žalobce. Jak bylo výše předesláno, rozhodnutí o vyhoštění nebylo v době rozhodování správního orgánu vykonatelné, neboť probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany. O této věci rozhoduje aktuálně Krajský soud v Praze, ke kterému byla podána žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky.

Nutnost prodloužení doby zajištění žalovaný odůvodnil tím, že nadále existuje nebezpečí skrývání a pokračování protiprávní činnosti. Žalobcovo jednání vyhodnotil jako hrubě narušující chráněné zájmy České republiky. I z toho důvodu nepřistoupil k uložení mírnějšího opatření. Probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany nemá v daném případě žádný vliv na posouzení důvodů, pro které byl žalobce zajištěn, tj. obavu ze skrývání žalobce a obavy z možného opakování protiprávní činnosti. Jinými slovy podání žádosti o mezinárodní ochranu nevede k přehodnocení podmínek zajištění či k závěru, že do budoucna by pro realizaci správního vyhoštění bylo dostačující uplatnění tzv. zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru dává soud žalovanému za pravdu.

Soud však souhlasí také s námitkou žalobce, v níž poukazoval na nedostatečné posouzení překážky správního vyhoštění spočívající v trvalém řízení o mezinárodní ochraně. K tomuto závěru zdejší soud dospěl po přezkoumání možností, které měl žalovaný před rozhodnutím o zajištění cizince. Soud hodnotil, zda žalovaný dostatečně posoudil potenciální realizovatelnost správního vyhoštění žalobce. Žalovanému lze dát za pravdu v tom, že

skutečnost, že věci mezinárodní ochrany jsou správními soudy projednávány a rozhodovány přednostně, má pro tento případ význam. Pokud však žalovaný v tomto směru cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 2. 2013 č.j. 9 As 169/2012 – 36, jistě si musel být vědom, že daná úvaha nemusí být vždy pro vyhodnocení věci dostatečná: *„Nejvyšší správní soud se však zabýval i tím, zda vzhledem k době, po kterou stěžovatel věděl o překážce výkonu vyhoštění v podobě řízení před Krajským soudem v Praze a po kterou tak mohl k této překážce zjišťovat další podstatné informace, se skutečně pokusil ony bližší informace zjistit, aby vycházel z co nejpresněji zjištěného stavu věci, kterého bylo v daném řízení možno reálně dosáhnout.“*

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný o řízení před Krajským soudem v Praze věděl již 28. 6. 2013, kdy byl o žalobcem podané žalobě vyrozuměn. Také z výpisů získaných při lustraci v informačních systémech za účelem zkoumání, zda trvají důvody zajištění žalobce ze dne 8. 7. 2013 je zřejmé, že dne 20. 6. 2013 byla žalobcem podána výše zmíněná žaloba. Žalovaný měl tedy více než měsíc na to, aby se pokusil zjistit bližší informace o pravděpodobné délce řízení před Krajským soudem v Praze. Ostatně již 11. 7. 2013 žalovaný dobu zajištění žalobce prodlužoval a to o 30 dnů. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že již v této době měl o podané žalobě u Krajského soudu v Praze informace a přesto po celých 30 dní prodlouženého zajištění neučinil žádné kroky, které by mu při dalším prodloužení zajištění pomohly lépe odhadnout délku řízení před Krajským soudem v Praze. V tomto ohledu se zdejší soud ztotožňuje s názorem NSS, který již v několikrát citovaném rozsudku č.j. 9 As 169/2012 – 36 uvedl: *„Přímý dotaz na příslušný soud považuje zdejší soud v daném případě za poměrně rychlý způsob, jak získat v rámci možností konkrétní a spolehlivé informace o předpokládané délce řízení před soudem.“*

Soud konstatuje, že si je vědom skutečnosti, že odhad délky řízení před soudem je věc značně obtížná. O to více snahy by měl však správní orgán vynaložit, aby svou úvahu ke dni rozhodování co možná nejvíce zpřesnil. Období, které měl žalovaný v daném případě k dispozici, lze bezpochyby považovat za dostatečné z hlediska prostoru pro precizaci úvahy, než s jakou si v napadeném rozhodnutí žalovaný vystačil. Odkaz na § 56 odst. 3 s.r.s., podle něhož jsou soudy povinny projednat věci týkající se mezinárodní ochrany přednostně, tak v tomto případě nestačí. Skutečnost, že žalovaný ve své úvaze uvedl nesprávný odstavec citovaného ustanovení zákona, soud hodnotí pouze jako chybu formální, jež však nic nemění na faktu, že napadené rozhodnutí ve vztahu k hodnocení překážky výkonu správního vyhoštění trpí nedostatky, pro které nemůže obstát.

Jak bylo výše uvedeno, úkolem soudu je posoudit, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Lze uzavřít, že tyto požadavky žalovaný v posuzované věci nenaplnil. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že v žádném případě neposuzoval, zda v řízení před Krajským soudem v Praze ve věci mezinárodní ochrany bude či nebude pravomocně rozhodnuto. Přestože je tedy možné, že k pravomocnému rozhodnutí dojde, nelze s ohledem na výše uvedené považovat postup žalovaného za dostatečný zejména vezmeme-li do úvahy skutečnost, že zajištění, respektive jeho prodloužení představuje zásah do osobní svobody, při jejímž omezování musí být postupováno velmi obezřetně a s důrazem na potlačení veškerých pochybností. Rozhodnutím stěžovatele se celková délka zajištění žalobce prodloužila na maximální dobu 180 dnů. Žalovaný měl tento fakt při svém rozhodování zohlednit a přistupovat k hodnocení všech okolností případu se zvýšenou pečlivostí, jelikož si musel být vědom, že další prostor pro prodloužení doby zajištění a realizaci správního vyhoštění nemá.

Podle názoru soudu byl postup správního orgánu v daném případě v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizince. Vadu správního rozhodnutí zdejší soud spatřuje ve skutečnosti, že stěžovatel nevyvinul odpovídající snahu blíže zjistit informace o předpokládané délce řízení před Krajským soudem v Praze, čímž bylo vyloučeno řádné zjištění podstatných okolností případu. Dle názoru soud napadené rozhodnutí v rámci přezkumu posuzované otázky neobstojí a jeho odůvodnění není dostatečné. V řízení před správním orgánem nebyly dostatečně zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem správního vyhoštění a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.9.2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně